

Patrocinadors principals de l'OSV:

Patrocinadors de l'OSV:

Mitjà oficial:

LAVANGUARDIA

L'OSV forma part del:

Brincadeira

Va néixer el 2004 arran de les trobades de percussió al Parc de la Ciutadella, aquí a Barcelona. En tretze anys de trajectòria ha evolucionat de ser un grup de batucada a esdevenir una companyia de percussió que fusiona l'expressió corporal amb la musicalitat i que crea melodies per mitjà del moviment.

Rosa Torres-Pardo

És una de les pianistes espanyoles amb més de renom. Va obtenir el premi extraordinari de fi de carrera al Real Conservatorio de Música de Madrid. Després d'estudiar a Espanya amb Joaquín Soriano i Gloria Olaya, amplià estudis amb Maria Curcio a Londres, Adele Marcus a la Juilliard School of Music a Nova York i Hans Graff a Viena.

James Ross

Director titular de l'Orquestra Simfònica del Vallès, director musical de la Jove Orquestra dels Estats Units i membre de la Facultat de direcció d'orquestra de l'Orquestra de la Juilliard School. Músic de renom internacional, les seves activitats musicals abasten tres camps: direcció d'orquestra, intèrpret de trompa i ensenyament. Nascut a Boston, va créixer estudiant la trompa i va obtenir la seva llicenciatura a la Universitat de Harvard el 1981. Després de la graduació va començar els estudis de direcció amb Kurt Masur a Leipzig, mentre exercia com a trompa solista de la prestigiosa Gewandhausorchester de Leipzig, tot convertint-se en el primer membre americà en els 250 anys d'història de l'orquestra. Durant 16 anys ha estat director de l'Orquestra de la Universitat de Maryland.

Orquestra Simfònica del Vallès (OSV)

Va néixer el 1987 en el si de l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell i ben aviat s'estructurà com una societat anònima laboral, en què els treballadors en són alhora els propietaris. La seva activitat se centra a la ciutat de Sabadell, amb una temporada pròpia i com a orquestra del circuit Òpera a Catalunya, i al Palau de la Música Catalana, amb el cicle de concerts Simfònics al Palau. N'han estat directors titulars A. Argudo, J. Mora, S. Brotons, E. Colomer, D. Giménez Carreras i Rubén Gimeno. Des del setembre del 2017 ho és James Ross. Ha rebut el Premi Nacional de Música 1992, atorgat per la Generalitat de Catalunya, i la Medalla d'Honor 2012 de la ciutat de Sabadell.

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat
www.orfeocatala.cat
www.osvalles.com

Amb la col·laboració de:

Depòsit legal: B21778-2017

Novena de Beethoven

DISSABTE, 23 DE SETEMBRE DE 2017 - 18.30 h
Palau de la Música Catalana - Sala de Concerts
Simfònics al Palau

Cor de Cambra de Granollers
(Josep Vila i Jover, director)

Cor Lieder Camera
(Eduard Vila i Perarnau, director)

Brincadeira
Orquestra Simfònica del Vallès
Rosa Torres Pardo, piano
James Ross, director

Orquestra
simfònica
del Vallès

1987 | 30 | 2017
any fent música

El temps
Tot el país cobert,
bromes al nord, als fondals.
Alguna ullada de sol
a muntanya, al migdia.
Pluges al litoral. Al cor,
com sempre, maregassa.

Narcís Comadira

I

Ricardo Llorca (1962)

Concert per a piano, batucada i orquestra, “Al límite”

L. van Beethoven (1770-1827)

Simfonia núm. 9, en Re menor, op. 125, “Coral”

I. Allegro ma non troppo, un poco maestoso

II. Scherzo. Molto vivace

II

L. van Beethoven

Simfonia núm. 9, en Re menor, op. 125, “Coral”

III. Adagio molto e cantabile

IV. Finale. Presto. Allegro assai

Durada aproximada: 1 h i 45 minuts

Si Beethoven pogués escoltar-me

Finalment, va arribar la *Novena Simfonia*.

Va ser el divendres 7 de maig de 1824 al teatre de la cort imperial de Viena. L’orquestra quasi no havia pogut practicar. Només un parell d’assajos més o menys ràpids. El teatre no era gaire ple. Algunes llotges eren buides i no hi va assistir cap membre de la cort. Beethoven era assegut a l’escenari i abans de l’execució de cada moviment donava el tempo. Davant seu tenia un faristol amb la partitura i mentre l’orquestra sonava, passava les pàgines i movia les mans amb fúria. A vegades s’aixecava com si volgués tocar tots els instruments ell mateix i després, com si estigués totalment esgotat, es tornava a encongir a la cadira. Però cap dels músics de l’orquestra no el mirava. Tots sabien que estava totalment sord i que no podia sentir la música. Seguir les seves indicacions hauria estat desastrós, així que tots els músics de l’orquestra miraven i seguien els braços de Michael Umlauf, el mestre de capella del teatre, que, darrere Beethoven, va ser qui realment va dirigir l’orquestra.

L’èxit va ser total. Una simfonia totalment nova havia nascut. El públic va esclatar amb una estrepitosa ovació. Però, ai las! L’home al qual anaven dirigits tots aquells aplaudiments entusiastes no va poder sentir-los. Quan va acabar la simfonia, Beethoven va romandre assegut a la seva cadira d’esquena al públic, aliè al rebombori que hi havia a la sala. Aleshores, la mezzosoprano solista, Caroline Unger, va apropar-se al compositor i, agafant-lo delicadament per l’esquena, el

va fer aixecar i el va girar cap al prosceni per mostrar-li l’èxit que havia obtingut. Ell va agrair els aplaudiments amb una petita inclinació. El públic va respondre a la salutació de Beethoven amb una ovació sense precedents que no s’acabava mai, mai, mai. La gent llançava els barrets enlaire i un mar de mans agitaven un munt de mocadors. Aplaudien i cridaven, aplaudien i cridaven, aplaudien i cridaven sense parar.

Beethoven, l’home que va ser catalogat de misantrop, l’home que va haver-se d’apartar del món per culpa de la seva sordesa, va dedicar la seva darrera simfonia a mostrar-nos la universalitat de la igualtat, la germanor, l’alegria, la llibertat, la fraternitat i l’amor. Una música que, quasi dos-cents anys més tard, roman tan potent, obsessiva, meravellosa i brillant com aquell primer dia. Una música que parla a tot tipus de gent: joves i vells, il·lustrats i ignorants, *amateurs* i professionals, sofisticats i naïfs. Gent de totes les nacionalitats, condicions i races. Una música que va més enllà de qualsevol creença religiosa i que resulta accessible per a tothom sense esdevenir mai ni banal ni ordinària. Una música que traspassa el poema de Schiller i que, en un món que sembla desesperat i sense futur, es fa més necessària que mai. I és que resulta impossible no estimar la *Novena Simfonia*. Una música que, cada vegada que l’escoltem, ens canvia, ens enriqueix i ens encoratja.

Fragment del llibre *Si Beethoven pogués escoltar-me* (Ara llibres, 2014) de **Ramon Gener**

Ode an die Freude (Oda a l’alegria)

Friedrich von Schiller (1759-1805)

*Freude, schöner Götterfunken,
Tochter aus Elysium,
Wir betreten feuertrunken,
Himmlische, dein Heiligtum.
Deine Zauber binden wieder,
Was die Mode streng geteilt,
Alle Menschen werden Brüder,
Wo dein sanfter Flügel weilt.*

Alegria!, bella espurna divina,
filla de l’Elisi,
entrem, ebris de foc
celestial, al teu santuari.
Els teus encisos tornen a lligar
el que la moda ha dividit severament:
tots els homes es fan germans
allà on la teva suau ala sojorna.

PROPER CONCERT

Segona de Mahler

DISSABTE, 07.10.17 — 18.30 h

Sala de Concerts

María Espada, soprano; Anna Alàs, mezzosoprano; Cor Madrigal (Mireia Barrera, directora); Polifònica de Puig-reig (Ramon Noguera, director); Víctor Pablo Pérez, director ; Orquestra Simfònica del Vallès
G. Mahler: *Simfonia núm. 2, “Resurrecció”*
Preus: 18, 32, 39, 52 i 68 euros

Comparteix la teva experiència
del concert a Twitter:
#NovenaBeethoven_osv
a @osvalles